

82- CHUYỆN ĐỨC PHẬT NÓI VỀ TAI HỌA CỦA LỢI DƯỞNG CHO CÁC TỖ-KHEO NGHE

Bấy giờ Đức Như Lai ở tại nước Xá-vệ, nhằm chán tai họa của lợi dưỡng. Có một khu rừng sâu tên là Tham trang nghiêm, vì tránh sự lợi dưỡng, nên Ngài đi đến khu rừng ấy. Trong khu rừng có một ngôi chùa, có một vị La-hán tên là Na-dặc-ca, trụ trì ngôi chùa này. Đức Phật đi đến khu rừng đó, vào ngày hôm sau, có nhiều người mang y đến cúng dường, đầy cả khu rừng. Vị ấy nghĩ: ‘Ta không cần lợi dưỡng mà lợi dưỡng cứ theo đuổi ta.’

Lúc ấy có một vạn hai ngàn Tỳ-kheo cũng đến rừng này. Đức Phật nói với các Tỳ-kheo:

–Lợi dưỡng là một tai họa lớn, nó hay tạo ra chướng nạn, thậm chí vị La-hán cũng bị lợi dưỡng làm chướng nạn.

Các Tỳ-kheo hỏi Đức Phật:

–Tại sao sự lợi dưỡng hay gây ra chướng nạn?

Đức Phật trả lời:

–Tai họa của lợi dưỡng nó làm rách da, rách thịt, bể xương, bể tủy. Sao gọi là rách? Nó làm rách da trì giới, rách thịt thiền định, bể xương trí tuệ, bể tủy thiện tâm vì diệu.

Lúc ấy một vạn hai ngàn Tỳ-kheo đều giữ ba y, sáu vật, sống hạnh tịch tịnh, không thọ nhận các vật khác.

Đức Phật liền khen ngợi:

–Lành thay! lành thay! Các vị hay giữ pháp A-luyện-nhã. Pháp môn của Ta là pháp ít ham muốn chứ không phải là pháp muốn nhiều, là pháp biết đủ chứ không phải là không biết đủ, là pháp ưa thích sự thanh tịnh chứ không phải là pháp ưa thích sự ồn ào, là pháp tinh tấn chứ không phải là pháp giải đãi, là pháp chánh niệm chứ không phải là pháp tà niệm, là pháp tịnh tâm chứ không phải là pháp loạn tâm, là pháp trí tuệ chứ không phải là pháp ngu si.

Bấy giờ các Tỳ-kheo nghe Đức Phật nói lời ấy, đều chứng quả A-la-hán. Các Tỳ-kheo bạch Đức Phật:

–Hy hữu thay, bạch Thế Tôn!

Đức Phật nói:

–Đâu phải chỉ có ngày hôm nay mới như thế, nhưng quá khứ cũng như vậy. Ngày xưa ở nước Ca-thi có một phụ tướng tên là Dạ-xoa. Con của Dạ-xoa tên là Dạ-nhi-đạt-đa hiểu sâu lẽ vô thường, xuất gia học tiên đạo. Các Tiên nhân có nhiều sự ham muốn, đều tranh nhau trái cây và cỏ. Dạ-nhi-đạt-đa vì muốn cho những người đó trở thành ít ham muốn nên bỏ những trái mềm lấy những trái cứng, bỏ trái ngọt lấy trái chua, bỏ những quả mới của mình lấy những quả xấu của người. Nhờ bỏ quả ngon mà lấy quả dở như vậy liền chứng được ngũ thông. Khi ấy một vạn hai ngàn Tiên nhân, thấy vị ấy được như vậy liền học hạnh ít ham muốn, không còn cầu nhiều, nên đều chứng được ngũ thông.

Lúc ấy Dạ-nhi-đạt-đa dần dần tạo phương tiện giáo hóa cho các vị Tiên, nên sau khi mạng chung họ được sinh vào cõi Bất dụng.

Đạt-đa lúc ấy chính là thân Ta, còn một vạn hai ngàn Tiên nhân lúc ấy thì nay là một vạn hai ngàn Tỳ-kheo.

M